

МАРКО ГАНЧЕВ
ВЕЛИКАНИТЕ И МОРЕТО

chitanka.info

Великаните, като са великани, да не мислиш, че са много умни. Ето какво направиха една нощ двама великани.

— Много ми се яде сандвич, намазан с масло — каза единият.

— И на мене — каза другият.

— Добре, ама нямаме масло — каза първият.

— Ами да вземем да си разбием масло — каза вторият.

По това вече ще ги познаеш, че са глупави. Кой умен човек в наше време ще седне сам да бие масло, когато в млекарницата се продават готови пакетчета. Едва ли и в най-затънтеното село е останала някоя бабичка, която да бие масло с дървена бухалка. А и да има баба, и тая баба да има уред, то бабата едва ли вече има сили за тая работа.

Защото ето как се бие масло по първобитен начин.

Взема се една ей такава дървена чутура. (Рисунка)

В нея се налива мляко. (Рис.)

Взема се една ей такава бухалка. (Рис.)

С нея почва да се бие млякото. (Рис.)

След дълго биене маслото изплува отгоре и се обира с лъжица.

Сега всичко това го правят големите машини на млекоцентрала „Сердика“.

Но великаните, както е известно, живеят далече от хората и не знаят това. А може би пакетчетата масло на млекоцентралата „Сердика“ са твърде малка дажба за тях. Както и да е, решиха сами да си бият масло.

— Тъкмо ще се поразкършим малко — каза първият и започна да прави гимнастика за разгриване. Облаците над Стара планина се заплетоха из ръцете му и той ги духна ядосан.

— Ами да. Дълго време спяхме — каза вторият великан, прозявайки се все още. Прозявката му отекува в долове и клисури така, че всички животинки се свиха уплашени из бърлогите си.

— Слушай — обърна се вторият великан към първия, — а от какво смяташ, че ще можем да си избием масло за нашия сандвич?

— От морето, от какво — каза първият великан, който се смяташе за по-умен. — Само че бухалка откъде да вземем?

Вторият великан раздуха облаците още по-силно, за да може да се огледа наоколо. Облаците с гръм и трясък се понесоха надолу към селата и градовете.

— Ами струва ми се, че Стара планина ще стане за бухалка — каза вторият великан.

— Прав си. Има подходяща форма за тая работа. Дръж да я извадим.

— Аз ще я подлостя с едната си ръка при връх Ком. Ти повдигай при прохода Троян — Кърнаре.

— Мисля първо да я разклатя при нос Емине.

— А бе ние да я изтръгнем веднъж из корен при Юмрукчал, тя при нос Емине сама ще се извади като ряпа.

— Ей руп, ей руп — завикаха великаните.

Планината взе да се изтръгва с пукане и пращане. Някои кремъчни скали се удариха една о друга, при което блеснаха страхотни светкавици. Ние с Панчо по това време бяхме на почивка във Варна. Чак там се святкаше и гърмеше, а представям си какво е било в селищата, които са по-близо до балкана.

Изтръгнаха двамата великани Стара планина и я метнаха на раменете си. Рамото на първия великан я подпираше под връх Ком, а рамото на втория — под нос Емине. Тръгнаха към морето.

Уплашени диви животни продължаваха да скачат от планината и да бягат, накъдето им видят очите. Глигани, мечки, вълци — работа за ловците колкото щещ. Само че и те се бяха сврели в миша дупка, уплашени от великанската шетня.

Междувременно двамата великани бяха стигнали брега на морето.

— Да почваме — каза първият.

— Добре. Карай до среднощ ти, а после аз — каза вторият.

Развъртя се първият великан с планината в ръце и — бух!

Пръски от морските вълни достигнаха чак до прозорците на нашата почивна станция. Панчо, който се бе уплашил още от пукотевицата и от светкавиците при изтръгването на планината, се вкопчи още по-здраво в мене.

— Не се бой, Панчо — успокоявах го аз. — Великаните ще побъхтят малко водата и ще си отидат.

— Бух, бух, бух — нанесе няколко последователни удара първият великан. Чува се писъци на уплашени птици. Сигурно падаха гнезда от планината, която се въртеше в ръчищата на великана и не преставаше да удря морето: бух, бух, бух.

Цялата станция се обливаше с вода. Светкавиците не можаха да ни помогнат да различим къде е морето, къде е небето, къде е сушата. Поройният дъжд и разбитите вълни така бяха се слели, че се чувствахме на дъното на бездната.

— Панчо, когато утре грейне слънцето, нашата почивна станция ще изплува над морето като пакетче масло и великаните ще я налапат — рекох аз да се пошегувам, за да ободря момчето. Оказа се обаче, че Панчо не е годен да възприема шеги в мигове, когато го избива на плач.

Към полунощ бухането стана малко по-спокойно.

— Отминава, Панчо — рекох аз зарадван.

— Ами! Уморил се е първият великан — каза Панчо. — А нали в полунощ ще го смени вторият.

Така и стана. Бурята не само че не намаля, но се и усили. Но Панчо бе вече много уморен и заспа. Кой знае какви великани виждаше в сънищата си.

И дано да им се е нагледал, защото сутринта, като станахме, нямаше никакви великани. Морето наистина бе цялото покрито с бяла пяна. Но великаните, колкото и да са глупави, все пак са разбрали, че това не е масло, и са си отишли. Добре, че бяха положили обратно Стара планина на мястото ѝ.

Само нос Емине отсреща се синееше гол и изронен от ударите, които бе нанасял върху морските дълбини...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.